

Ovaj članak objavljen je 25. kolovoza 2006 u tjedniku *Executive Intelligence Review*.

ŠTO JE EKONOMSKI 'SUSTAV'

Dinamika i ekonomija

Lyndon LaRouche, mlađi

15. kolovoza 2006.

Ova monografija je, barem u određenom smislu, predgovor internet konferenciji LaRouchevog Odbora za političku djelatnost (LPAC) koja će se prenositi iz Berlina, Njemačka kao dio događanja koja će se tamo održavati u vremenu od 6. – 8. rujna 2006. Ovaj pisani dio služi kao malo širi sažetak određenog, odsudno osnovnog pojma o kojem će se tamo raspravljati u trosatnom govoru i diplomatskom obliku diskusije, a nakana je i posebno ga objaviti.

Uvod:

O Riemannskoj fizičkoj ekonomiji

Negdje u razdoblju od 1933. – 1936. utemeljitelj sad odsudno važne grane moderne fizičke znanosti znane kao biogeokemija, ruski akademik V.I. Vernadski već je objavio sljedeće: Živuci procesi eksperimentalno se razlikuju od običnih pojmova kemije, raspoznavanjem činjenice da živuci procesi pokazuju organizaciju **dinamičkog** procesa i to na točno određene načine u suprotnosti s modernom vjerom redukcionista u mehanističko, "matematičko statističko" područje.¹ Ovu uporabu izraza **dinamički** u smislu uporabe kod Vernadskog za kemiju živućih procesa, prvotno je Gottfried Leibniz uveo u modernu znanost svojim raskrinkavanjem intelektualno kobne grješke u pretpostavki koja prožima kartezijanske i srodne oblike modernog empiričkog redukcionizma. Te se grješke još uvijek

danas šire popularnim vrstama akademskih nastava, u praksi većine profesionalnih ekonomista i popularnim mnijenjem.

Ne može postojati kompetentno sustavno shvaćanje prirode ili lijeka sadašnjem nasrtu teške globalne gospodarske krize čovječanstva bez uzimanja u obzir dubljeg smisla uporabe izraza "dinamika".

Dublje značenje te uporabe "dinamičkog" u onom smislu, kako su ga ranije rabili Vernadski i Leibniz, studentu i stručnjaku postaje jasnije kad se uzme u obzir dublji smisao glavne činjenice, da je Leibniz uporabu **dinamičkog** izravno slijedio od uporabe grčkog izraza **δυναμεις** (dynamis) kojim su se služili oni za koje se sa sigurnošću podrazumijeva da su bili protu-Euklidejci, a to su Piutagorejci i Platon, jer su predstavljali oporbu značajnim drevnim redukcionistima i sofistima svog vremena, a isto tako u širem smislu i oporba kasnijim sljedbenicima sofiste Euklida.²

S druge strane, još uvijek odsudni dublji smisao te razlike Leibnizova uvođenja izraza "dinamika" ostaje sve do današnjih modernih vremena u osvrtu na revoluciju u fizikalnoj znanosti koju je uveo Bernhard Riemann. Glede toga, Riemann se mora raspoznati kao glavni nasljednik Carla F. Gaussa kao i Lejeune-a Dirichleta. Iz toga se mora shvatiti u

¹ Vidi Lyndon H. Larouche, mlađi, "Vernadski i Dirichletovo načelo," *EIR*, 3. lipanj 2005.

² Sofisti Platonova i kasnijeg vremena bili su poznati po svom odbacivanju eksperimentalno predočenih pojmova zakonitosti u korist takvih oblika popularnog mnijenja kao Euklidova zamisao navodno "samoočitih" definicija, aksioma i postulata.

uvjetima današnje rastuće globalne krize, da su Einsteinovo usvajanje stajališta Keplera i Riemanna i usvajanje upravo Riemannova pojma dinamike kod Vernadskog, odsudna razmatranja u svakom stručnom pokušaju rješavanja sadašnje zlokobne globalne krize čovječanstva u cijelini. Ja obrađujem te znanstvene implikacije ovdje zbog problema postojanja u biti dviju grješaka u metodi koje su bile glavni čimbenik oblikovanja ove postojane, svakidanje nekompetentnosti u prognoziranju i srodnim djelatnostima, raspoznatljivi kod najzapaženijih ekonomista i vlade SADA i zapadne i srednje Europe sve do današnjeg dana. Svraćam pozornost na grješke u metodi, koje su postajale sve izraženije u razdoblju poslije 1945., što je odvelo u krizu sloma Bretton Woods sustava čvrstih deviznih tečajeva u razdoblju od 1967. – 1972., a kasnije se rasprostranilo u globalnu krizu sloma sada u tijeku.

Prvo, ističem kumulativno razorne posljedice metoda u uporabi pri oblikovanju dugoročne gospodarske politike obiju Amerika i Europe a posebno u zadnja četiri desetljeća. Ove sad prevladavajuće metode su mješavina znanstveno nestručnih, mehanističkih metoda René Descartesa sa slično urođeno nestručnim sofisticiranim metodama dugoročnog gospodarskog prognoziranja na pretpostavkama s istim korijenima Istočnoindijske tvrtke kasnog 18. stoljeća i dogmi Haileyburyjske škole i odrata te škole u marksizmu. **Drugo**, ističem da je ideologija, koja prevladava u najvećem dijelu upravljanja poslovanjem ('menadžmentu') u vodećim krugovima vlada, poslovnih tvrtki, i ekonomista općenito, bila uglavnom relativno nekompetentna do razina nevidenih u tim državama u ranijim razdobljima prošlog stoljeća.

Mora se stoga priznati da su vlade fašističkih i profašističkih tirana u Europi u razdoblju od 1922. – 1945. bile zlo, no imale su praktičnu prednost upravljačkih društava unutar kojih je postojala stanovita stručnost u kratkoročnim

tehničkim svojstvima fizičkog upravljanja i kojiput su bili veoma uspješni i učinkoviti, i radi toga opasni po civilizaciju u općem smislu. Za razliku od toga sadašnja družba ustvari fašista po svom ponašanju i ideologiji u vodećim financijskim krugovima, a tipičan primjer je slučaj sinarhističke mreže Felixa Rohatyna, nemaju tehničke stručnosti u fizičkom upravljanju bilo kojeg pravog oblika stvarnog gospodarstva. Kao posljedica toga vladavina takvih tipova bi sama po sebi osigurala ranu, opću fizičku propast globalne civilizacije, ako sadašnja družba radikalnih monetarista zaposjedne čak i kratku, privremenu komandu nad svjetskim gospodarstvom.

Korijen današnje ekonomske znanosti

Neophodno potrebni ključ razumijevanja odsudno važne uloge rada Gottfrieda Leibniza u fizikalnoj znanosti 19. stoljeća i kasnije, te utjecaja te znanstvene prakse na uspijehe moderne fizičke ekonomije, nalazi se u ulozi Abrahama Kästnera (1719. – 1800.) Kästner je bio odani i kompetentni branitelj izvornog stajališta i Leibniza kao i Johanna Sebastiana Bacha, i vodeći profesor matematike 18. stoljeća. Među njegove najuglednije studente spadao je Carl F. Gauss.³ Sljedeći sažetak

³ Kästner i A.W. von Zimmermann bili su glavni i najznačajniji učitelji Gausa. Upravo je rad Kästnera u određivanju protueuklidske geometrije dao temelje takvih koncepcija protueuklidske (radije nego "ne-euklidske") fizičke geometrije koji su doveli Riemanna, što je i sam Riemann izravno naglasio, kroz odsudne osobine Gaussovih važnih radova na tom polju do Riemannove docentske dizertacije 1854. godine, koja je postavila osnove svim kompetentnim pojmovima moderne fizičke geometrije. Krivo prikazivanje tih povezanosti koje se susreće u brojnim akademskim izvorima 20. stoljeća odraz je ropskog pokoravanja ideološki motiviranom lažnom predstavljanju problema, koji se podrazumijevaju u Gaussovom razotkrivanju tipičnih prijevara u vezi s Leibnizovim diferencijalnim računom, koje su vršili fanatični redukcionisti d'Alembert, de Moivre, Euler, Lagrange—i isto se to podrazumijeva u radu Laplacea, Cauchyja

najvažnije povijesne pozadine je neophodan. Vodeća renesansna ličnost 15. stoljeća, kardinal Nikola Kuzanski, naizapaženije u svom radu **De docta ignorantia**[†] te u kasnijim djelima oživio je bitna kulturna načela klasične Grčke iz kojih je nastala moderna europska civilizacija, a osnova njegova rada bilo je to protueuklidsko stajalište u geometriji, koju nam danas predstavlja Tales, Pitagorejci, Sokrat i Platon. Prva ostvarenja na temelju tih općenitih načela dali su (samo)priznati sljedbenici Kuzanskog i njegovih sljedbenika Luke Pacioli i Leonarda da Vinci, što se kasnije odrazilo u originalnim otkrićima Kuzanskog sljedbenika Johannesa Keplera. Njegova revolucionarna otkrića u fizikalnoj znanosti pružaju osnovicu koja otdada predstavlja središte svih vodećih dostignuća europske fizikalne znanosti.⁴

Razdor između Keplera i njegovih glavnih modernih suparnika, razdor između kompetentnog i redukcionističkog mišljenja glede predmeta fizikalne znanosti, ustrajao je kao više-manje otvorena rasprava od po prilici Leibnizove smrti gdje se srodni oblik redukcionističkog viđenja nastavljao od skandaloznog rada Johna Wencka pred kraj 15. stoljeća i izravnim napadom Francesca Zorzija,

i drugih, a taj izazov tim prijevarama objavljen je prviput javno u Gaussovoj doktorskoj dizertaciji 1799.

[†] O učenom neznanju

⁴ Uz iznimku prijevoda Keplerovih objava otkrića gravitacije u kasnom 17. stoljeću, osnova na koju su se pro-Galileovski engleski plagijatori Keplera oslanjali u razradi glupave njutonske dogme, i unatoč dostupnosti djelu Maxa Caspara na njemačkom, engleska izdanja nisu postojala sve do nakon 1970! Najodsudniji rad Keplera, iako dostupan na latinskom, bio je općenito nepoznat na znanstvenom polju čak i kod vodećih znanstvenih krugova osim kod osoba kao A. Einstein, sve do razdoblja od 1986. – 1989. nakon mora se reći ograničenog uspjeha mojih suradnika i mene u radu 'Fusion Energy Foundation [Zaklade za energiju fuzijom]' koja je razotkrila taj važni skandal i njegove pogubeljne praktičke posljedice za sadašnju znanstvenu primjenu u SADu i kod drugih znanstvenika.

mletačkog obavještajnog gospodara i bračnog savjetnika engleskog Henryja VIII, na rad Kuzanskog. Dolaskom na vlast u Londonu engleskog Georgea I, političkog neprijatelja Leibniza, bivšeg saveznika Williama od Orangea, sukob između Leibniza i njegovih redukcionističkih protivnika preokrenuo se iz rasprave u inkviziciju. Leibnizov ugled i utjecaj podvrgnuo se inkvizicijskoj odlici lažne pogrde i tome skladnog progona što se nastavilo kroz po prilici pola stoljeća nakon Leibnizove smrti.

Tu inkvizicijsku kampanju usklađivao je iz Pariza mletački opat Antonio Conti i volterovska mreža salona koju je Conti uspostavio i vodio sve do svoje smrti 1749. Bila je to mreža salona koja je razradila empiričarsku prijevaru takvih kao što su bili d'Alembert, de Moivre, Euler, Lagrange i njihovi prisni prijatelji, koje je kao prevarante Gauss razotkrio u svojoj doktorskoj dizertaciji iz 1799. godine.

Kao posljedica toga nastupio je početkom 18. stoljeća relativni "mračni vijek" u znanosti i nastavio se do buđenja njemačkih klasika radovima Gottholda Lessinga i Mojsija Mendelssohna, čija su djela time potaknula međunarodno širenje Klasičnog nazora, Klasičnu pobunu koja se nastavila od Pariškog mirovnog ugovora 1763. sve do vremena Američke ustavne konvencije i pokretanja Francuske revolucije u srpnju 1789. od strane britanskog agenta Philippea Egalité-a. Taj Klasični pokret pred kraj 18. stoljeća potaknuo je oživiljenje istaknute skupine koja je predstavljala znanstveni duh iz vremena prije 1714. povezan s radom Leibniza dok je on bio na životu.

Među njegovim utemeljenjem mnogih čitavih grana moderne znanosti veliki 'polimatematičar'[†] Leibniz donio je na svijet modernu znanost fizičke ekonomije tijekom svog rada u razdoblju od 1671. – 1714. Upravo ta znanost fizičke ekonomije, koju je Leibniz uspostavio, bila

[†] Veoma učena osoba u raznolikim područjima ljudskog znanja; 'renesansni' čovjek ili žena

je znanstvena podloga oblikovanju Američkog sustava političke ekonomije koji je danas diljem svijeta jedina značajna sustavna alternativa anglo-holandskim liberalnim planovima koji drže prevlast u zapadnoj i srednjoj Europi i još šire. Baš taj prekoatlantski sukob domoljuba povezanih s ciljevima Američke revolucije u razdoblju od 1776. – 1789. s jedne strane i, unutar same Sjeverne Amerike, s britanskim pristašama, američkim Torijevcima s druge, daje tipičan uzorak, još i danas, najvažnijeg sukoba između Američkog sustava političke ekonomije i u suštini imperijalističkog anglo-holandskog liberalnog sustava.

Središte ovog razvoja i nastanka Američkog sustava (fizičke) političke ekonomije ima korijene u srodnom razvoju na srodnim poljima modernog državištva i fizikalne znanosti uopće, a taj razvoj je počeo u velikoj mjeri početkom i tijekom Renesanse 15. stoljeća pa dalje.

Unatoč relativnog "mračnog vijeka" europske znanosti i umjetnosti, po prilici od 1714. – 1763.⁵ uvjeti su bili takovi da je tijekom ranijeg razdoblja Francuska bila središte svih vodećih europskih znanosti. Ova plima i oseka razvoja u znanosti, koja se uvijek vrtila oko osi pitanja utjecaja Keplerovog rada, preplitala se s radom sljedbenika Keplera kao što su Pierre Fermat, Blaise Pascal, Christiaan Huyghens, Leibniz i Leibnizov suradnik Jean Bernouilli. Ovaj utjecaj bio je vodilja naprednog znanstvenog razvitka Europe za vrijeme od Vestfalskog ugovora 1648. sve do naleta francuske Jakobinske strahovlade i Napoleonove vladavine.

Vodeća uloga Francuske u znanosti nastavila se do početka 19. stoljeća utjecajem skupine krugova oko Gasparda Mongea i Lazarea Carnota. U tom vremenu Francuska, unatoč ožiljcima zbog činjenice saveza Louisa XIV s ostacima

⁵ Vidi H. Graham Lowry, **How the Nation Was Won** [Kako smo izvojevali naciju], (Washington, D.C.: Executive Intelligence Review, 1987.).

Frondea[†], bila je središte znanstvenog i srodnog napretaka širom europske civilizacije.⁶

Međutim, nastupila je onda inkvizicijska odlika pokušaja uništenja francuskih znanstvenih ustanova nakon 1789. Od 1815. pa dalje školska nastava koju je izumio Gaspard Monge za École polytechnique bila je vodeća, izravna meta kampanje uništenja znanstvene stručnosti a pokrenuo ju je Vojvoda od Wellingtona postavljanjem marionetskog kralja poznato kao Bourbonaska restauracija. Obnovljena kampanja protiv stečevina Keplera i Leibniza započela je proces izjedanja temelja baš te École polytechnique, voditeljice francuskih znanstvenih dostignuća sve do 1815. Sve jača sklonost prema relativnoj dekadenciji u Francuskoj, koju su predvodili Laplace i Cauchy, a suprotstavio joj se protumjera- ma koje je predvodio Alexander Humboldt dugotrajni član École polytechnique Mongea i Carnota i suradnik Lazarea Carnota.⁷ Negdje poslije 1827.- 28. Humboldt je imao vodeću ulogu u prijenosu glavne rezidencije vodstva svjetske znanosti iz raspada znanosti u Francuskoj na mjesto utočišta u Njemačkoj.⁸ To se poklapalo s pomakom od redovnog von Humboldtovog rada s

[†] Politička stranka u Francuskoj u vrijeme manjinske vladavine Louisa XIV, koja je bila oporba vladi i ratovala sa dvorskom strankom. Ime dolazi iz pariških uličnih sukoba od francuske riječi 'fronde' za pračku.

⁶ Naš [američki] Benjamin Franklin bio je najpoznatiji znanstvenik, suradnik u tim međunarodnim krugovima za vrijeme svog života.

⁷ Usporedi Charles Babbage, John Herschel i George Peacock, **The Principles of Pure Deism in Opposition to the Dotage of the University** [Načela čistog deizma u oporbi s ludovanjem sveučilišta] (Cambridge: 1812.). Vidi isto tako Babbage-eva **Reflections on the Decline of Science in England** [Razmišljanja o padu znanosti u Engleskoj] (1830.).

⁸ Znak toga bila je uloga koju je dalo pokretanje Crelle-ovog **Journal für reine und angewandte Mathematik** [Dnevnik čiste matematike bez ograničenja].

École polytechnique ranije u Parizu, do njegovog sve većeg pouzdanja na časopise na njemačkom i svojim vlastitim usredotočenjem sa svojim štićenikom Lejeuneom Dirichletom na Berlin i sklop njemačkih ustanova višeg školstva povezanog s radom koji se inače odvijao na Göttingenškom sveučilištu pod vodećim osobama u nizu, Gaussom, Dirichletom i Riemannom.

Pomak svjetskog središta znanosti iz Pariza u njemački Göttingen i Berlin došao je tijekom 1950. - 59. pojavom Dirichleta i Riemanna kao centralnih ličnosti i nasljednika Gaussa, u vodećim radovima u fizikalnoj znanosti u cijelom svijetu. Odsudna odlika ovog naprednog razvoja izbila je na površinu objavom Riemannove docentske dizertacije 1854. i načinom kojim je dublji smisao te dizertacije vodio kroz Riemannovu obradu Abelovih funkcija na razradu koncepcija hipergeometrije koju je Gauss uveo, nekako 'u prolazu', ranije.⁹

⁹ *Bemerkungen zu den Fragmenten über die elliptischen Modulfunctionen, Gauss Werke VIII*, str. 102-105 (Fricke). Usporedi *Werke III, Über das arithmetisch-geometrisch Mittel*, str. 361-403. Želio bih istaknuti početak Riemannove docentske dizertacije 1854., usmjerenjem pažnje na sljedeći dio dvaju odlomaka, gdje Riemann žigoše sofistiju tradicije Euklida kao i modernih redukcionista: "Bekanntlich setzt die Geometrie sowohl den Begriff des Raumes, als die ersten Grundbegriffe für die Constructionen im Raume als etwas Gegebenes voraus. Sie gibt von ihnen nur Nominaldefinitionen, während die wesentlichen Bestimmungen in Form von Axiomen auftreten. Das Verhältniss dieser Voraussetzungen bleibt dabei in Dunklen; man sieht weder ein, ob und in wie weit ihre Verbindung nothwendig, noch a priori, ob sie möglich ist.

"Diese Dunkelheit wurde auch von *Euklid* bis auf *Legendre*, um den berühmtesten neueren Bearbeiter der Geometrie zu nennen, weder von den Mathematikern, noch von den Philosophen, welche sich damit beschäftigten, gehoben ..."

Prema tome ako uzmemo u obzir elemente rada Gaussa i drugih među Riemannovim određenim prethodnicima od značaja, najveći korak revolucionarnog napretka moderne europske znanosti nakon Johanesa Keplera, utjelovljen je središnjim obilježjem i naknadnim dubljim smislom Riemannove revolucionarne docentske dizertacije iz 1854. Upravo to viđenje koje Riemann predstavlja ima svoj odjek u biti u viđenju Vernadskog glede načelne, dinamičke odlike po kojoj se živući procesi razlikuju od predbiotičke kemije kao što je danas definiraju. Baš viđenje Keplera i Riemanna koje Albert Einstein uzima u obzir, određuje bitni pogled na znanost i gospodarstvo koji nam je potreban danas.

Riemannska ekonomija

Oslobođanjem znanstvene metode od euklidskih i srodnih sofističkih oblika *a priori* pretpostavki, Riemann je usredotočio pažnju moderne znanosti na mjesto gdje mora biti: na prirodu onih eksperimentalno pretpostavljenih zakonitosti koje moraju zauzeti mjesto gdje su sofisti i moderni redukcionisti ubacili apriorističke pretpostavke. Riemannova

U engleskom prevodu (Riemann, "O hipotezama na kojima počivaju temelji geometrije", Henry S. White, prevoditelj, u knjizi **A Source Book in Mathematics** [Izvorna knjiga matematike], David Eugene Smith, izd. [New York: Dover Publications, Inc. 1959.]):

"Dobro je poznato da geometrija pretpostavlja ne samo koncepciju prostora nego i prve temeljne pojmove konstrukcije u prostoru kao unaprijed zadane. Pruža za njih samo nominalne definicije, dok se bitni načini njihovog određivanja javljaju u obliku aksioma. Odnos tih pretpostavki ostavlja se u tami; ne vidi se ni gdje ni kako daleko je njihova veza neophodna, niti da li je a priori moguća.

Od Euklida do Legendrea, da imenujemo samo najpoznatije moderne pisce o geometriji, tu tamu nisu podigli ni matematičari ni filozofi koji su radili na tome ..."

otkrića ukazuju da sve definicije, aksiomi, postulati i slični oblici građenja kula u zraku i proizvoljnih pretpostavki, moraju se iskorijeniti posebice iz fizikalne znanosti i matematike, a isto tako općenito iz raznoraznih oblika izraza povezanih s logikom i srodnim deduktivno/ iduktivnim načinima obrazlaganja. Te oblike pretpostavki građenja kula u zraku koje se treba zabraniti, mora se smjestiti u kategoriju sofisterija.

To stavlja pred znanost dva glavna, osebujna izazova.

Prvo, po povijesnom redu: Fermatov eksperimentalni prikaz zakonitosti „najbržeg vremena“ mora se gledati u sklopu Keplerova dokaza, za slučaj gravitacije, beskonačno male (infinitezimalne) zakonitosti djelovanja, zakonitosti Leibnizova otkrića diferencijalnog (infinitezimalnog) računa, kojeg izražava Keplerovo mjerenje „istih površina u istom vremenu“. Stoga, to je na odsudni način diskreditiralo *aprioristički* pojam neovisnog postojanja prostora, vremena i materije eksperimentalnim dokazom Fermatovog otkrića: mora se umjesto toga usvojiti koncepcija neprekidnosti (kontinuiteta) fizičkog prostorvremena.

Drugo, kad jednom prihvatimo tu ulogu pojma djelotvorne neprekidnosti fizičkog prostorvremena umjesto redukcionističkih pojmova 17. i 18. stoljeća, značajno pitanje postaje i ostaje: što nadomještava ulogu *apriorističke* pretpostavke u funkcionalnoj matematici fizikalne znanosti? Kad je Leibniz jednom riješio načelo stvarnog diferencijalnog (infinitezimalnog) računa, do kojeg je ustvari došlo putem Leibniz-Bernouillijeve koncepcije zakonitosti fizičkog najmanjeg hoda na osnovu lančanice, problem "oblikovanja" fizičkog prostorvremena, problem euklidske naspram protueuklidske geometrije došao je u žarište kao značajan oblik izazova.¹⁰ Primjereno tom pomaku bila je

¹⁰ Eksperimentalni razvoj Fermatovog otkrića univerzalne zakonitosti "najbržeg vremena" doveo je, prvo, do pokusa Christiaana Huyghensa, kod kojih se pretpostavilo da se

Kästnerova obrada tog problema, koja je dala osnovicu Gaussovog poniranja u taj pojam protueuklidske geometrije, o čemu je on kasnije odbio otvoreno raspravljati čitavog svog života. Unatoč tome, Gaussov aktualni rad na gradivu fizičke geometrije bio je odsudan u kasnijem Riemannovom razvoju moderne protueuklidske geometrije.

Taj izazov, kao što Kästner prikazuje protueuklidsku geometriju prisilila je obraćanje pozornosti na odsudni dublji smisao Keplerovog viđenja eliptičke putanje. Keplerove eksperimentalne činjenice postavile su pitanje, da u biti zakonitost gravitacije određuje eliptičku putanju. To je bilo suprotno glupavom mišljenju, gdje se za samu eliptičku putanju pretpostavilo da bi ona mogla biti ontološki primarna. U tome leži značenje Gaussovog rada na fizičkoj geometriji i rada njegovih određenih važnih suvremenika koji su pridonijeli tom području, uključujući i građu Abelovih funkcija. Za Riemanna taj pravac istraživanja vodio je Gaussa u problem višeg reda fizičke geometrije, problem hipergeometrije. Upravo taj sklop razmatranja doveo je Riemanna do kategoričke vrste općeg rješenja problema fizičke geometrije kao cjeline, u kojoj funkcijski izraz odnosa sklopa eksperimentalno određenih univerzalnih fizičkih zakonitosti (to jest, Riemannovog tenzora) određuje fizičku geometriju izmjerivog djelovanja.

Imamo tako odsudno ontološko pitanje koje postavlja dokaz postojanja djelotvorne uloge izraza univerzalne fizičke zakonitosti kao (*Leibnizov*) *apsolutni infinitezimal*, radije nego posebni, odvojeni

zakonitost najmanjeg hoda može izraziti funkcijama cikloide. Dokaz da osnovica Leibniz-Bernouillijeva otkrića i razrada fizičke zakonitosti fizički najmanjeg hoda, i prirodnih logaritama počiva na funkciji lančanice prisilila je otvaranje *ontološke* funkcije područja koje su redukcionisti 18. stoljeća pogrešno nazvali "imaginarnim brojevima". Što se tiče toga, Gaussova doktorska dizertacija postavila je tempo sljedeće revolucije u matematici fizikalne znanosti.

predmet osjetilnog zapažanja, ili kao prikladna uporaba matematički imaginarnog.¹¹

To rješenje, koje je Riemann doveo do stanovite točke, određuje radnu, modernu koncepciju značenja izraza "dinamika", kao što je Vernadski koristio taj izraz kasnije. Ista koncepcija *dinamike*, kao kod Vernadskog, predstavlja sada odgovarajući temelj određivanja pojma fizičke ekonomije glede fizičko eksperimentalnih radije nego urođeno apriorističkih statističko mehaničkih monetarnih normi.

U biti, odatle potreba pojma dinamičkog oblika fizičkog prostorvremena, pojma unutar kojeg čovječanstvo djeluje da bi proizvelo fizičke učinke, po glavi i po četvornom kilometru, povezane s pojmom fizičkog radije nego financijskog gospodarstva, može se postići samo s gledišta svemira kao dinamičkog u smislu kojeg Vernadski primjenjuje na eksperimentalnu građu biosfere. Kompetentna ekonomska teorija može postojati samo u Riemannovskom svojstvu urođeno nelinearnog sklopa.

Činjenica koju treba naglasiti je ta da su nedavne promjene globalne politike u razdoblju od 1968. – 2006. do danas, stavile svijet u toliko osebujnu vrstu pogibeljnog stanja da se samo s tog gledišta može nadvladati izazov uspješnog poraza postojećeg naleta opće krize sloma svjetskog gospodarstva.

Pojam dinamike

Kao što je već ovdje zabilježeno, izraz "dinamika" uveo je Gottfried Leibniz u modernu fizikalnu znanost, i to tokom svog razotkrivanja lažnog karaktera mehanističkih, redukcionističkih pretpostavki, onih pretpostavki na kojima je René

Descartes pokušavao izgraditi matematičku fiziku. Ustvari urođena nestručnost metoda statističke mehanike, za fizikalnu znanost općenito, i statističke ekonomije ima odsudne posljedice za svako nastojanje shvaćanja koncepcijskih korijena općeg pojma dinamike koji je neophodan u kompetentnom radu na ekonomiji danas.

Kao što sam istaknuo više puta u ovakvim izvješćima objavljenim ranije, Leibnizovo usvajanje izraza "dinamika" proizvod je njegovih obimnih proučavanja rada i metode Platona. Ta metoda, koju znanstvenici posredno povezuju sa srodnim radovima Talesa i Pitagorejaca, kao i Sokrata i Platona, sadrži koncepciju *dynamis*-a, koja je igrala istaknutu ulogu u pisanjima Platona, uključujući zapažljivo autentičnu modernu kopiju Platonovih pisanja kao što je dijalog **Teetet**.

Ta znanstvena metoda prikazana u tom radu nosila je ime *sferne geometrije*. Taj izraz stanoviti dnevni Grci povezuju s egipatskim izvorima, a ima praktičke posljedice u predstavljanju *astrofizike radije nego misaone oblike astronomije*. Uz Pitagorejce i Platona, *sferna geometrija* spušta astrofiziku na zemlju kao sustav na koji se treba gledati, u retrospektivi danas, kao na univerzalnu, protueuklidsku znanstvenu misao.

Kao što nam Eshilova Prometejeva trilogija daje najsmionije, jasno gledište na važne probleme, ova 'prizemljena' strana pogleda na *sfernu geometriju* koju su imali Pitagorejci i Platon, imala je duboke praktične posljedice koje se odnose na najodsudnije kulturne sukobe u drevnom grčkom društvu tog Klasičnog razdoblja. Pojam fizičkog svemira i čovjekove prirode, svojstven pisanjima Pitagorejaca i Platona u žestokom, temeljnom kontrastu sa stajalištem izraženim u liku olimpskog Zeusa u Eshilovom **Okovanom Prometeju**. To je oligarhijsko stajalište koje se tipično odražava u Zeusovoj presudi Prometeju, zato što je podijelio znanje primjene univerzalne fizičke zakonitosti s ljudskim bićima.

¹¹ Usporediv izazov postavlja nam eksperimentalna stvarnost postojanja pitagorejskog glazbenog zarezava, i odnosa, koji se kod njega podrazumijeva, s Gaussovom pojmom izazova aritmetičko-geometrijske srednje vrijednosti.

*Pitagorejci i Platon pokazuju prezir prema toj sotonskoj odlici tiranije oligarhijskog modela olimpskog Zeusa, dozvolivši čovjeku pravo da izrazi svoju moć, i obavezu kao što to dozvoljava **Knjiga Postanka 1:26-31**, da promijeni svemir u kojem djeluje **na bolje**, kao na primjer primjenom otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti.*

Pitagorejci poglavito nisu dopustili jednostavno apriorističke pretpostavke koje se odnose na odnos točaka, pravaca, površina i geometrijskih tijela. Pretvorba jednih u sljedeće dopuštala se samo kroz fizičko djelovanje koje izražava univerzalne zakonitosti što se označavalo kategoričkim izrazom kojeg je Platon rabio kod opisa takvog djelovanja, a izraz je bio: *dynamis*. Najistaknutiji su primjeri toga u fizičkoj geometriji kao takovoj udvostručenje kvadrata i kocke konstrukcijom i konstrukcija pravilnih (platoničkih) geometrijskih tijela. Slučaj udvostručenja kocke prenosi stvari na specifično značenje Gaussove obrade kubičnih i bikvadratnih ostataka, kao na primjer kod njegova razotkrivanja prijevara empiričara d'Alemberta, deMoivre, Eulera, Lagrangea i drugih glede infinitezimalnog računa u pitanju koje se formalnim izrazima postavlja postojanjem tih ostataka.

To služi kao oslik odsudnog smisla, da kategorija apstraktnih geometrija u skladu s Euklidovih **13 knjiga** nikad nije u stvarnosti postojala. Postoji samo fizička geometrija u funkcionalnom smislu. Samo je fizička geometrija postojala kao kompetentni pojam načela matematike prikladne potrebama fizikalne znanosti. To se znalo već u doba Pitagorejaca ako ne i ranije. To već leži u dubljem smislu *sferne geometrije* kao gradiva astrofizike radije nego puke astronomije.

Ova razmatranja uklanjaju koncepciju političko ekonomskog procesa određenog prvenstveno u smislu pojma relativne monetarne vrijednosti. Ta činjenica vodi shvaćanju razvidno čistoj ludosti koju pokazuju fanatici "slobodnog trgovanja" u

svom ukidanju sustava regulacije povezanog s nastavkom reformi uvedenih tijekom vlade Franklina Roosevelta. Samo regulacija u tradiciji Franklina Roosevelta je podnošljiva. Kao što će biti naznačeno u sljedećim poglavljima ovog izvješća, moraju se primjeniti baš fizičke a ne monetarne vrijednosti.

Priroda problema

Moderni čovjek nezalica prigrlio je i čvrsto se drži obmane da umni predmeti pobuđeni osjetima predstavljaju *sadržaj* pojava pobuđenih svijetom van njegove kože. Ustvari, znamo da uz samo jednu kategoričku iznimku, osjetilna zapažanja pobuđena stvarnim doživljajima samo su sjene koje stvarni svemir baca na naše mentalne organe. To jest, kad ti dojmovi nisu iluzije oni su sjene koje su događanja stvarnog svemira bacila na te organe, *no ta sjenovita osjetilna zapažanja ne sadrže nikakvo neposredno predočenje stanovitih inače znanih kategorija ljudskog stvarnog iskustva u i o tom svemiru.*

Primjere tih postojećih zakonitosti, koje nisu zabilježeni kao sami po sebi predmeti osjetilnih zapažanja, nalazimo na primjer u Keplerovom jedinstveno originalnom otkriću univerzalne gravitacije. Ta kategorija sadrži isto tako građu koju s pravom možemo smatrati kao načela Klasične umjetničke kompozicije, a značajni primjeri toga su radovi Leonarda da Vincija i načelo dobro usklađenog kontrapunkta J.S. Bacha.

Značenje univerzalnih fizičkih zakonitosti i usporediva Klasična umjetnička načela nalazi se u u njihovom učinkovitom djelovanju na svemir kao cjelinu.

Funkcionalno značenje poznavanja tih zakonitosti je to što ih mogu znati samo ljudska bića a ne niži oblici života. Upravo sposobnost učinkovitog znanja takvih univerzalnih fizičkih zakonitosti predstavlja točnu definiciju ljudske prirode. Nedostatak sposobnosti raspoznavanja takvih zakonitosti tvori uvjete dehumaniziranog čovječanstva.

Neznanje koje odgovara tom uvjetu dehumaniziranog čovječanstva nije proizvod ljudske prirode nego baš suprotno. Ono je izraz dokaza, čije je dokazivanje na razne načine znano iz povijesti ili prapovijesti, izraz dokaza načina na koji su neki ljudi, u nekim društvima naučili ukrotiti i uzgajati stoku. Ukratko rečeno, zarobljivači su naučili da je najbolji način držanja ljudi u okovima navesti te žrtve ne samo da si same stave te okove nego i da brane sustav okivanja, čak i divljački, pod parolom "naša kultura".

Vidimo to u radu španjolske monarhije 19. stoljeća i njenom vođenju trgovanja afričkim robljem, pod britanskom imperijalnom zaštitom te rabote koju su Britanci u razdoblju od 1790. pa dalje smatrali previše prljavom i neprofitabilnom da bi je sami obavljali pa su se okrenuli prema Kini i srodnim vrstama međunarodnog trgovanja drogom umjesto toga. Britanska istočnoindijska tvrtka i njeni nasljednici nisu izumili takvo ponašanje niti španjolski Habsburgovci koji su i tako bili prvi u uspostavi prekoatlantskog trgovanja afričkim robljem.

Ubijte jake mlade zarobljenike koji se ne bi bez borbe dali, bacite u otpad stare i nesposobne za služenje, ili jednostavno bacite mlade muške robove u daleka nepoznata mjesta gdje nemaju nikakve prepoznatljive mogućnosti pobjeći. Iznad svega, kao što je to prevladavalo kod južnjačkih vlasnika robova pod pokroviteljstvom Londona u razdoblju od 1820. i dalje, proglasite smrtnu kaznu za svakog roba koji nauči čitati i pisati kao i za nerobove koji uče roba takvom zabranjenom znanju.

Za oslobođeno roblje i njihovo potomstvo u SADu danas postoje druge metode postizanja sličnog učinka na umove i volju namjeravanih žrtava. Te metode su često uvrštene u rubriku kao "njihovo pravo na svoju vlastitu kulturu". Većina građana SADa ne samo bivši robovi, podvrgnuti su sličnim metodama masovne društvene kontrole.

Modernu praksu umnog ropstva predstavljaju oligarhijske kontrole nad onim što se popularno prihvaća kao "naša vlastita narodna popularna kultura" na koju su nas zaveli. Stoga borba za dobrobit ljudske slobode često ima središte, ironično, u oslobađanju mase žrtava od nevidljivih ropških okova aktualne masovne kulture. Danas te okove obično nazivamo "popularnom kulturom".

Unatoč tim i srodnim načinima na(z)a vođenja masa nad kojima vladaju da se podvrgnu takvim metodama masovnog ispiranja mozgov, napredak čovječanstva, povećanje ljudske fizičke moći nad prirodom, po glavi i po četvornom kilometru, odraz je činjenice postojanja barem jedne klase pravovaljanih umnih predmeta koja nema izravni oblik osjetilnog predočenja. Ukazujem tu na osebujni takav slučaj, zvan *univerzalne fizičke zakonitosti*. Ukazujem na primjer posebne zakonitosti te osebujne vrste, zvan gravitacija, kako ju je Kepler eksperimentalno definirao.

Ti predmeti kao Keplerova zakonitost gravitacije ili predočenja pitagorejske kategorije *dynamis*-a nisu neposredno vidljivi ljudskim osjetilima nego samo sposobnosti odnosno daru koji ne postoji kod nižih oblika života od ljudskih pojedinaca, dar kojeg je Eshilovo lice, olimpski Zeus **Okovanog Prometeja** stavio van zakona.

Takva politika koju olimpski Zeus izražava, zaglavni je kamen onog što je europska kultura raspoznala nakon Klasične Grčke kao *oligrhijsko načelo*, doktrina vladanja koja različitim načinima lovi, ili sakuplja u krdo čitave kategorije ljudskog stanovništva kao da su ljudi niži oblici života, kao da su divlja ili ukroćena stoka.

No ipak, unatoč svemu ideja slobode je dostupna. Kao i u svakom velikom vrenju u borbi za slobodu u korist masa upravo je oslobađanje ljudi od tih okova ideologije, koje ona često obožava kao svoju masovnu

kulturu, sredstvo oslobođenja, kao što to potvrđuje predivni ishod borbi 17. i 18. stoljeća za razvoj engleskih kolonija Sjeverne Amerike.

Bitka za slobodu

Da bi se shvatila globalna strateška kriza kulture danas, razmotrite primjere iz ciklusa rasta i pada kultura u povijesti europske civilizacije poslije drevne Grčke.

Tijekom onog što smatramo Klasičnim razdobljem drevne grčke kulture, to jest vrijeme Talesa, Heraklita, Solona Atenjanina, Pitagorejaca, Sokrata, Platona i Aleksandra Velikog, pa sve do vremena Platonske Akademije kroz radove Cirenejca Erastotena iz Platonove Akademije, vodeće znanstvene ličnosti razdoblja sve do svoje vlastite smrti (oko 204. pr. Krista) i smrti njegovog korespondenta Arhimeda (212. pr. Krista), prijedlog uspostave zapadnog i istočnog dijela zajedničkog "svjetskog carstva" sa središtem u Sredozemlju bio je poznat kao "oligarhijski model".

Temu tog oligarhijskog modela obradio je pjesnik, dramatičar i povjesničar Friedrich Schiller u svojim predavanjima u Jeni, gdje je Schiller slijedio tragove neprekidne podjele europske civilizacije po crti oporbe oligarhijskog modela Likurgove Sparte i republičkog modela Solona Atenjanina.

Ista koncepcija se vidi u podjeli Rimskog carstva cara Dioklecijana po drukčijoj crti podjele. Bivši štićenik Dioklecijana, car Konstantin podijelio je kršćanstvo kao legaliziranu državnu vjeru svog Panteona, duž slične crte Istok-Zapad. Dugotrajni proces propasti carske moći Bizanta, počevši oko 1000. g. poslije Krista, imao je za posljedicu pojavu novog "svjetskog carstva" na osnovi ortaštva mletačke financijske oligarhije s križarima normanskog viještva. Tek propašću normanske Europe u Novom mračnom vijeku 14. stoljeća ustrajni napori Karla Velikog i njegovih sljedbenika urodili su plodom uspostavljanjem institucije modernog europskog društva kao glavnog

suparnika tisućljetnoj prevlasti takozvanog perzijskog ili jednostavno oligarhijskog modela kao prevladavajuće sile, i kao društveni sustav sredozemnog i njegovih graničnih područja.

Britanska istočnoindijska tvrtka bila je oblik carstva, a danas se takav izraz vidi kao diktatura anglo-holandskog liberalizma u savezu sa sinarhistima i središtem u Londonu unutar svjetskog monetarno-financijskog sustava. Taj novi oblik carstva trenutno naporno radi na iskorijenjivanju ustanove suverene države nacije na ovom planetu u namjeri uspostave oblika globalnog imperijalizma zvanog "globalizacija".

Iako je veliki ekumenski Koncil u Firenci i s tim u vezi radovi kardinala Nikole Kuzanskog, uspostavio moderni suvereni oblik države nacije čiji su primjeri bili države Francuska Louisa XI i Engleska Henryja VII, mletačka orkestracija Pada Carigrada i uloga mletačke klike u pokretanju španjolske Inkvizicije, muke Europe u razdoblju vjerskih ratova od 1492. – 1648. i Habsburško divljanje 16. i 17. stoljeća, ostavili su globalno proširenu europsku civilizaciju danas trajno podijeljenu između sila slobode, s tipičnim primjerom u utemeljenju Američke ustavne republike, i dominacije anglo-holandskog liberalnog modela, moderne verzije drevnog financijsko-oligarhijskog modela, nad europskom civilizacijom. Njihov sukob traje kroz većinu razdoblja moderne povijesti do danas.

Empirizam kao ropstvo uma

Nova odlika modernog oligarhijskog modela, uloga empirizma i njegovog utjecaja nad narodima i njihovim kulturama, bila je pomak u metodi kojim su vladajuće financijske i srodne oligarhije nastojale svesti pučanstvo, koje je sudjelovalo u stanovitim oblicima tehničkog napretka na virtualno mentalno ropstvo čija se slika učinkovito poklapa s potiskivanjem znanja Eshilovog olimpskog Zeusa.

Posljedica neupućenog i običnog, redukcionističkog mišljenja kojeg liberalni redukcionizam izražava glede prirode osjetilnih zapažanja, djetinjasti pogrešnog mišljenja i praktički funkcionalnog oštećenja mozga što se tiče fizičke stvarnosti, dakle posljedica toga je vjerovanje, neposredno ili jednostavno na snazi, da ako ne dođe do vanjskog uplitanja, svemir funkcionira jednostavno ponavljajući se kao što je bio prije, i prema tome ne mijenja se sve dok neko vanjsko djelovanje na njega ne nametne promijenu stanja. To popularno i ignorantsko mehanističko viđenje obično predstavlja svemir fizičkih i drugih doživljenih iskustava sastavljen od kinematičkog uzajamnog djelovanja unutar lažno zamišljenog fizičkog prostorvremena u kojem su procesi mehanički u kartezijanskom smislu radije nego dinamički.

Suprotno, kompetentno viđenje, ono *sferne geometrije*, i moderne znanosti poslije Keplerovog rada upravo ovdje [u ovom izvješću], predstavlja univerzalne zakonitosti, od kojih je svemir sazdan, ne prikazujući ih kao jednostavne oblike "fiksne zakonitosti", nego radije kao što je Heraklit u veoma slavnom stilu tvrdio, zakonitosti neprestano djelujući na karakteristični tip procesa učinaka mijenjanja stanja svemira od stanja kojeg je predočio trenutak ranije. Moglo bi se reći, kao nužna posljedica toga da će ono što eksperimentalno izgleda kao nedjelovanje vjerojatno biti djelovanje entropije u smislu "odvijanja"[†] ili oblika moralnog i intelektualnog propadanja kao što je to politika "nultog rasta".

Drugim riječima, svako usvojeno gledište jednostavnog oblika fiksne zakonitosti za koju se pretpostavi da objašnjava djelovanje predstavljeno prethodnim djelovanjem nosi u sebi grešku zbog nedostatka obraćanja pažnje na dodatni "element" složenosti ustvari unutar te pretpostavlje-

ne zakonitosti koja izražava *zakonitost promjene*.

Faktor urođene složenosti svake pravovaljane pojedine univerzalne fizičke zakonitosti predstavlja bitnu načelnu različitost mehanističkog i dinamičkog sustava. To je odsudni problem kojeg postavlja osebujno Riemannsko viđenje fizičkih utjecaja koji se podrazumijevaju u funkcijama tenzora. Tu, na tom pitanju leži shvaćanje "faktora" protuentropijske usmjerenosti u fizičkim sustavima općenito, i posebno u ljudskom poslanju. Tenzor, zamišljen onako kako ga Riemannov rad podrazumijeva, tipičan je izraz dinamičkog, protivno mehaničkom (neokartezijanskom) redu u svemiru. Da bismo to pravilno definirali činjenica da je svemir kao cjelina protuentropijski u načelu mora se odraziti u tako određenim proučavanjima i konstrukcijama u primjeni. Obraćam vam sad pažnju na to.

Prema tome, za nas neka očigledna zakonitost koja je naizgled dostatna za objašnjenje ciklusa koji se dogodio, sadrži pretpostavku koju treba ispraviti. Mora se ispraviti da bi se pravilno prikazalo da je svaka prethodna naizgled "fiksna" zakonitost ustvari funkcionalno povezana s dodatnim vidom, urođenom univerzalnom zakonitosti promjene, kako je to Heraklit isticao i kao što je to u dubljem smislu Platonovog dijaloga **Parmenida**.

Stoga, u svakom uistinu dinamičkom sustavu, kao što je Riemannski sustav koji upotrebljava otkrivene univerzalne fizičke zakonitosti umjesto proizvoljnih slično euklidskim ili većini ne-euklidskih sustava, sustav kao cjelina ima ustvari usmjerenu sveobuhvatnu nakanu. Ta nakana se izražava kao daljnji kvalitativni razvoj sustava kao cjeline. Odatle kompetentni prikaz tog sustava u stvarnom životu mora označiti svaku "dimenziju" matrice prolazanjem stanovite stope promjene zvane napredak, u skladu s ontološki kvalitativnim razvojem svojstvenom toj matrici kao cjelini.

[†] opuštanje, odnosi se na učinak kao na pr. odvijanje opruge sata

Obično je upravo to što izostavljaju oni, koji ne uspiju shvatiti dublji smisao onog što su Leibniz i Vernadski naznačili kao dinamički sustav.

Drugim riječima, na primjer u nacionalnom gospodarstvu kao cjelini navedena stopa dobiti u monetarnom smislu ili drugim fiksnim parametrima urođeno je lažna. Te lažne metode, koje obrađuju nacionalno gospodarstvo kao zbroj sastavnih dijelova razmatranih pojedinačno, bijedno su podbacile već u razdoblju nakon 1964. – 1968. u SADu, naročito u vrijeme zadnjih 35 godina. Stopa pomaka nadole u jednoj državi za drugom, u omjeru fizičkog prinosa po niskokvalificiranim zaposlenjima u sektoru usluga ustvari je ubrzala fizičko propadanje nacionalnog gospodarstva u čitavom rasponu od 1977. – 2006. do danas. U tome, većina promjena koje se označavaju kao "ušteda troškova" ili "sniženje cijena", predstavljale su učinke koji su se sad nagomilali sve do točke gdje predstavljaju neizmjenljiv (ireverzibilni) fizički slom sveukupnog nacionalnog gospodarstva u ovomu bliku kako je danas ustrojen.

Svaka pretpostavljena zakonitost koja previdi postojanje tog dodatnog faktora promjene mora se obraditi, u najboljem slučaju, kao uslovno viđenje prostorne faze, a ne stvarnog svemira općenito.

Uzmite sljedeća razmatranja u obzir kao primjere koji to osvjetljaju.

Oslik gledišta

Da bismo osvijetlili ovo gledište veoma bogato ironijom, koje sam upravo ovdje naveo pogledajte Zemlju kao što je definira Vernadski pomnom obradom svojih otkrića koja se odnose na biosferu i noosferu.

Uzevši u obzir da Zemlja prima strujanje dodatne mase od solarnog zračenja, ako obrađujemo povećanje mase Zemlje kao referentnu konstantu, predbiotičko stanje planeta se stalno suzuje, *relativno*,

povećanjem nakupljanja biosfere, a udruženo stanje abiotskog područja i biosfere suzuje se, *relativno*, povećanjem nakupljanja noosfere. Svemir, predstavljen tako, u ovom slučaju primjerom Zemlje, ide naprijed "spontano", kao izraz zakonitosti, koja ulijeva strahopoštovanje, prema višem fizičkom stanju postojanja!

Moramo znanost osloboditi glupavog, znanstveno nepismenog viđenja, koje izražava patetični Isaac Newton, da je svemir neki veliki sat, čija će se opruga odviti ako ga Stvoritelj ponovno ne navije s vremena na vrijeme. Kao što navedeni Heraklitov aforizam ukazuje, konstrukcija svemira zasniva se ontološki na prvenstvenoj, temeljnoj općoj zakonitosti *neprekidne ontološke promjene*. Sve pravovaljane *univerzalne fizičke zakonitosti izražavaju univerzalnost vječne promjene ontološkog stanja svemira kao cjeline*. Svaki svemir, koji bi bio ustrojen na različit način od ovog, bio bi nezanimljiv ozbiljnim misliocima koji oblikuju državnu idruštvenu politiku.

Ova zakonitost *univerzalne promjene* mogla bi se prikladno opisati kao *svojstveno protuentropijska*.¹² Pojam "protuentropije" je prešutna bit pojma prema kojem Keplerov razvoj harmoničkog viđenja stvarno univerzalne zakonitosti univerzalne gravitacije napreduje, kao što se njegov doseg prema toj zakonitosti vidi u izrazu takvih oblika kao pravilni poređaj i evolucija planetarnih solarnih putanja.

Promjena nije nešto što djeluje na svemir izvana. Promjena, izražena u obliku otkrivenih univerzalnih fizičkih zakonitosti, nije tek unutar svemira, ona, ta zakonitost promjene, a ne statički uvjeti, ne ponavljanje istovjetnosti, nutarnja je

¹² To jest, apsurdnost gledišta u biti entropijskog svemira, kao što ga piljare takva stvorenja kao ona koja nastanjuju Bertrand Russellovu vlastitu verziju **Otoka dr Moreau**-a njegovog bliskog prijatelja H.G. Wellsa, profesor Norbert Wiener, John von Neumann i njihovi nasamareni sudrugovi u prijeviri "teorije informatike".

bit samog postojanja svemira. *Prema tome, Bog je prirodno kreativan, kao što su čovjek i žena kao što to naznačuje Knjiga Postanka 1:26-31. Inače On ne bi bio Stvoritelj, pa oni koji drukčije vjeruju ne mogu, na primjer, biti kršćani.*

Obožavanje entropije je sotona, a obožavanje entropije kao zakonitosti kao na primjer "nulti gospodarski rast" je sotonizam u praksi.

No međutim, iako je ovo što sam upravo izjavio istina, postoji nešto više što se treba tome dodati, kao što ću to uskoro naznačiti na pravom mjestu kasnije.

Značenje je ovog, što sam upravo napisao ovdje do sada, da biosfera predstavlja viši stupanj ustroja nego predbiotički, a noosfera predstavlja viši stupanj ustroja od biosfere. Idiotizam bi bio usvajanje mjera, kao što neke lude, no donedavna utjecajne obmane, potiču takve djelatnosti protiv prirode u cjelini, kao djelatnosti koje bi obuzdale napredak noosfere pod izlikom obrane relativne prednosti biosfere. Ponavljam: takve žaljenja vrijedne ludosti "boraca za zaštitu čovjekova okoliša" ili usporedive gluposti, bile bi a u biti stvari, bile su tijekom po prilici zadnja četiri desetljeća bezuvjetno sotonsko promicanje entropije u globalnom sustavu u kojem postojimo. To se bjelodano može vidjeti kad se namjeravani razvoj planeta razmatra u cjelini kao dinamički proces.

Jasno, prava vrsta stvaranja državno društvene politike sadrži nakanu izbjegavanja neprikladnih inovacija. No, to ne bi smio biti izgovor za politiku kao što je opsežna uporaba vjetrenjača kao izvora energije, koja povećava relativnu entropiju sustava i time osiromašuje gospodarstvo i pučanstvo kao cjelinu.

Jedan primjer: energija ili moć

Jedan od prvih potrebnih koraka, da bi se istupilo iz djetinjastih fantazija u kompetentnu gospodarsku politiku za danas, nalazi se u odbacivanju današnje uobičajene, glupe uporabe izraza "energija".

Tijekom po prilici 1997. – 1989. Fusion Energy Foundation [Zaklada za energiju fuzijom] usvojila je izraz *gustoća protoka energije*. Kompromis naše uporabe izraza istaknuo je stajalište fizičke kemije kod koje postoji jasno izražen napredak prema višem od uporabe sunčevog svijetla kao izvora izravne energije za takve djelatnosti kao za jednostavnu ljudsku uporabu, ili sagorijevanje drva, koksa, izgaranje benzina i takozvanog "zemnog plina" u usporedbi s energijom nuklearne fisije ili termonuklearne fuzije. Isto tako bacamo pogled u pravcu razvidno gušće odlike energije, nekoliko redova veličine veće od termonuklearne fuzije, koja se zove reakcija "materije i antimaterije" u nedostatku prikladnijeg naziva.

I tako, pratimo pravac prema gore, od sunčeve radijacije po četvornom centimetru presjeka, preko sagorijevanja materijala do atomske, nuklearne, termonuklearne i još većih gustoća. Napredak kulture treba se mjeriti stopama povećanja protuentropije sustava, mjere koje sadrže pomak na gore, na povećanje "protoka gustoće energije" u načinima proizvodnje i iskorištavanja osnovne gospodarske infrastrukture.

U tome postoje stanovite anomalije.

Uzmite prvo slučaj ljudske uporabe solarne radijacije, koja ima glavno značenje kao izraz proizvoda termonuklearnog procesa koji se zove naše Sunce. Izravna potrošnja te radijacije bačene na zemaljska ljudska bića relativno je vrlo neučinkovita u usporedbi s protuentropijskim probitkom fotosinteze određenih živih organizama. Korištenje sunčeve radijacije kao jednog od glavnih izvora energije, ili sunčeve energije izražene uporabom vjetrenjača, ili uzgojem usjeva koji će se trošiti kao izvor nadomjestka za benzin, trenutno su popularne vrste što bismo mogli prilično točno opisati kao bezuvjetno kulturno samoubilački izraz pravog idiotizma. Proučavanjem procesa fotosinteze u molekulama klorofila, kao i takvih drugih molekula koje imaju usporedivu funkciju u vrstama živućih

procesa osim zelenih biljaka prisiljava nas na raspoznavanje gluposti društva svaki-put kad troši sunčevu radijaciju za izvor "inorganske" energije u usporedbi s globalnom potrošnjom sunčeve radijacije u negentropijskom djelovanju klorofila.

Ispravna fizičko ekonomska politika našeg planeta trebala bi potencirati povećanu produktivnost i čovjeka i prirode po četvornom kilometru svakog i svih četvornih kilometara planeta. Ovo mjerenje mora uzeti u obzir činjenicu da ono što postoji, ili što se ulaže u fizička poboljšanja danas ima svoj vijek života pod očekivanim stopama uporabe. Pljačkanje budućnosti može blesavim ljudima izgledati probitačno, no takve se ljude ne bi smjelo trpjeti na važnim, odnosno odgovornim položajima.

Suočujemo se s povećanjem stanovništva, pa bi pokušaj obuzdavanja faktora povećanja ukupnih troškova bio kontra-produktivan za svijet kao cjelinu, po glavi i po četvornom kilometru. Izvor povećane fizičke produktivnosti, po glavi i po četvornom kilometru, nalazi se u povećanju stvaralačkog potencijala i srodnih uvjeta primjene po glavi. To označava poboljšani životni i kulturni standard po glavi, označava povećanje intelektualne moći nacije i planeta kao cjeline po glavi svakog sljedećeg pokoljenja. To znači razvoj dviju važnih faktora, načina proizvodnje i podržavanja osnovne gospodarske infrastrukture, mjerivih fizičkim mjerilom, po glavi i po četvornom kilometru.

Dakle, upravo primjena tih kriterija, od vrha na dole, u rasponu ne manjem od buduća dva pokoljenja, globalno, mora biti norma mjere procjene sadašnjih gospodarskih djelatnosti. Stopa ostvarenja tih fizičkih ciljeva glede uvjeta ljudskog nastanjivanja našeg planeta, mora biti približno mjerilo čitavog gospodarstva i to mjerilo čitavog gospodarstva mora biti postavka procjene lokalnog doprinosa za vrijeme približavanja obzorju bliske budućnosti.

Naš svemir, načelno

Trenutačno znana činjenica je da naš svemir ima četiri vida, tri izrazite faze prostora i jedno više, sveuključivo područje djelovanja. Tri prostorne faze, prema definiciji V.I. Vernadskog Ruske akademije znanosti, poredane po redu od nižeg do višeg su: a.) abiotsko (neživo) područje, b.) biosfera i, c.) noosfera. Potrebna zakonitost koja uzima u račun posebni i spojeni razvoj svake i svih međusobno djelujućih triju nižih prostornih faza, izražava zakonitost, koja u skladu s dubljim smislom **Postanka** 1:26-31 ima oblik stvaralačkih moći smrtnog pojedinačnog razvojnog stanja ljudskog uma pojedinca, no zakonitost obuhvaćajući ljudsko postojanje ima viši red veličine, a to je svojevolumna moć osebujna za područje koje mi, smrtnici možemo gledati, kao kad gledamo odozdo, kao da se ontološki nalazi u istovremenosti vječnosti, području Stvoritelja.

Svaka i sve tri niže prostorne faze obilježene su univerzalnom zakonitosti razvoja u smislu Heraklitovog aforizma, kako se taj aforizam shvaća sa stanovišta Platonovog prešutnog osvrta na Heraklitovo viđenje u svom dijalogu **Parmenida**.

Na primjer, na sam sunčev sustav treba gledati kao na proizvod samorazvoja mladog brzo vrtećeg Sunca, stvarajući proizvod koji se preobrazuje u nešto slično Mendeljejevoj Periodičnoj tablici i njoj pripisanim izotopima, sve to stvoreno unutar sunčevog sustava i ustrojeno vrlo slično Keplerovom poimanju prirode i njenog ustroja kao dinamičkog procesa, i kao što ću ja ukratko opisati ovdje malo niže kao Riemannski mnogoznačnik.

Ustvari, dakle, svaka od nižih kategorija je podprostor relativno više, ali odijeljena od relativno niže dodatnom univerzalnom fizičkom zakonitosti.

Ova su razmatranja tipični primjer prilika i obveza ljudskog roda i pojedine osobe unutar našeg svemira. Razvoj astrofizike

poslije Keplera pruža okružje potrebnoj pedagogiji.

Keplerovo viđenje počinje u svakom smislu sa Suncem, i prema tome zvježdem sunaca unutar kojeg je naše Sunce smješteno. Što se toga tiče, budući da su popularizirane doktrine astrofizike zagađene redukcionističkim utjecajima sadašnjeg prevladavajućeg akademskog života, raspoloživa nagađanja o stanju svemira prije postojanja našeg Sunca bolje je staviti na stranu kod pristupa užitim razmatranjima na koja bismo trebali usredotočiti svoju pažnju u praktične svrhe ovdje.

Rekavši to, slika koju imamo od najboljih raspoloživih znanstvenih izvora u javnoj domeni do sada je ta da je sunčev sustav nastao kao viši stupanj organizacije od strane samog Sunca. Današnji problem koji dolazi od napora nalik na inkvizicijske od strane prevladavajućeg babilonskog svećenstva akademija, da stave Kuzu, Keplera i Leibniza u stranu u korist empiričkih religijskih vjera zvanih empirizam i materijalizam, više manje je uspješno spriječio napredak dalje od Keplerovog vlastitog, obilno potvrđenog proučavanja ovog što znamo kao sunčev sustav. Razvoj biosfere iz dinamičkog razvoja unutar sunčevog sustava dopušta nam povući ograničeni doseg čvrstih zaključaka, naročito onih koji se odnose na rad Vernadskog. Ono što znamo o dinamičkim svojstvima noosfere više od onog što je Vernadski predstavio, uglavnom ima svoje središte u mom radu na polju procesa fizičko ekonomskog razvoja društava kao što bi se taj proces mogao dogoditi i mogao se nastaviti samo u skladu s mojim vlastitim opovrgavanjem određenih prijevara "teorije informatike" Norberta Wienera, Johna von Neumanna i drugih.

Ako je sve ovo izraz Stvoritelja ovog konačnog i neomeđenog, ili samoomeđenog Riemannskog svemira, kao što je to Albert Einstein vidio, onda postoji veličanstveni plan negdje u ovom procesu odvijanja čiji smo dio mi na što sam ovdje ukazao. Da li

bismo mogli znati ili ne cilj tog plana je beznačajno pitanje. Dovoljno je da pokušavamo izvesti načine dokaza o pravcu kojim nas taj univerzalni razvoj vodi, i izvesti dokaze koju ulogu čovječanstvo ima u tome.

Na stanovitom mjestu tog procesa mi smo bili stvoreni kao rod kao što sam to opisao ovdje. Naše približno poslanje je da bjelodano moramo srediti svoje poslove na Zemlji tako da imamo nekakav zadatak u upravljanju samim sunčevim sustavom. Doduše to ne može stati na tome. Nešto se odvija unutar razvoja ovog konačnog svemira, nešto o čemu mi u ovom trenutku imamo malo više od sićušnog nagovještaja, no i to je nešto što obuhvaća namijenjenu ulogu čovječanstva, nešto čiji dio bi moglo u konačnici biti i naše sadašnje postojanje.

Ovo supra galaktičko viđenje našeg mjesta u sveopćem planu stvari trebalo bi nas natjerati da bacimo pogled unatrag na građu u procesu razvoja obrađivanu ranije u ovom radu ovdje.

Kad otkrijemo univerzalnu fizičku zakonitost, kao što je Kepler na jedinstven način otkrio gravitaciju, mi djelujemo na osnovu tog otkrića uzimajući ga ne jednostavno kao nešto što smo zapazili i promatrali, nešto što smo tek naučili od posjete galaktičkom zoološkom vrtu. Često, sve više i više, naša otkrića zakonitosti potiču nas da aktivno utječemo na svemir na način, i u svrhu na koje taj svemir dotada nije bio podvrgnut. Razmišljajući o tome, trebali bismo se podsjetiti da svemir nije fiksna Božja tvorevina, nego proces stvaranja u svom odvijanju uvodeći nova stanja u svemiru, stanja koja prije nisu postojala.

Razmišljajući o tome dobivamo neophodni uvid u značenje samog stvaranja, naročito u ono što je čovjek stvorio, omogućivši mu da djeluje po zakonitosti za čije postojanje nije ranije znao. Prema tome, nakanu se ne može ograničiti na točke na ranije postojećoj karti, već mi radeći na osnovi pravovaljanih otkrića mijenjamo kartu svemira stavljajući u uporabu otkrivene

univerzalne zakonitosti na način na koji se nisu ranije rabile. Takva je naša najbolja procjena nakane Stvoritelja.

Rasprostranjene dogme unutar globalno proširene političko ekonomske, u osnovi europske, kulture danas proizlaze iz na razne načine formuliranog ili očito podrazumijevanog gledanja na čovječanstvo koje je od početka nosilo odliku ljudskog krda. U tom izravnom ili neizravnom gledanju na čovječanstvo kao ontološki nekakvu vrstu krda, ili raznolike vrste krda, nije se dopuštalo postojanje aktualnog stvaralačkog (noetičkog) načela uma. Ljudska bića naizgled slični mehaničkom izumu, a i željama i drugim strastima skladno tome kao vrsti nekakvih tropizama[†], prikazuju se kao nekakva sorta neobuzdane, sociološke nakupine zajedničkog oblika nalik na boltzmansko machijske[‡] koncepcije termodinamičkog plina. Ustvari, to gledanje odgovara inače protu-humanističkoj politici mrzitelja Prometeja, mrzitelja čovječanstva, olimpskog Zeusa Eshilovog **Okovanog Prometeja**.

Različiti seksualni položaji za vježbanje parenja ili tko zna čega služe nekim sociolozima kao paradigme oslika dodijeljenog značenju izraza "stvaralaštvo", ali ideja čina pojedinca u eksperimentalno provjerenoj zakonitosti svemira ne postoji u našim školskim razredima, udžbenicima ili općenitosti školovanih ili drugih općih mišljenja.

Prema tome, pojam stvaralačkog intelekta, kao na primjer izumitelj univerzalne fizičke zakonitosti mora se definirati izrazima sukladnim s ciljem izgradnje pojedinca čovjeka ili žene na sliku vječnog Stvoritelja.

[†] ponašanje izazvano vanjskim podražajima

[‡] koncepcije fizičara Ludwiga Boltzmana i Ernsta Macha

Fizičke naspram monetarnih vrijednosti

U modernom društvu nakon nastanka empiričkog sustava u 17. stoljeću svojstvenog anglo-holandskom liberalizmu i njegovim urođeno imperijalističkim porivima, prevladavajuća dogma vladajućeg, praktički babilonskog svećenstva tog sustava bila je ona koju je besramno pokvareni Bernard Mandeville, ozloglašeni pisac **Basne o pčelama**, učinio slavnom odnosno zloglasnom.¹³ Mandevilleova tvrdnja u tom djelu služi kao primjer liberalizmu specifičnog soja zajedničkog Johnu Lockeu, François Quesnayu, Davidu Humeu, Turgotu, Adamu Smithu,¹⁴ Jeremy Benthamu i Johnu Stuartu Millu.

Uobičajena paradigma pripisuje sreću, koja neke ljude učini bogatim i moćnim a

¹³ Bernard Mandeville, **Basna o pčelama ili Privatni poroci, javna dobrobit** (1734.) (Londono ponovno izdanje: 1934). O značaju Mandevillea u postavljanju ideoloških temelja anglo-holandskog liberalizma vidi Graham H. Lowry, **How the Nation Was Won** [Kako smo izvojevali naciju] (Washington, D.C.: EIR, 1987.), str. 341-348.

¹⁴ Adam Smith oponaša Mandevillea ne samo u svom protuameričkom traktatu iz 1776. protiv Proglasa nezavisnosti SADa, svojim **The Wealth of the Nations** [Bogatstvo nacija], koje je u većem djelu plagijat Quesnaya i Turgota, nego i ranije u svom djelu iz 1759. **The Theory of Moral Sentiments** [Teorija moralnih osjećaja], gdje on piše: "Priroda nas je usmjerila na veći njihov dio [t.j. dio sredstava upravljanja nakanom razvoja svemira] putem izvornih i neposrednih prirodnih nagona. Glad, žeđ, strast koja ujedinjuje dva spola [na primjer, svodnika i mušterijinu novčarku], ljubav užitka i strah od boli, potiču nas da primjenimo ta sredstva u njihovu vlastitu svrhu ne razmišljajući o njihovom stremljenju prema onim dobrotvornim ciljevima koje je veliki Upravljač prirode nakanio putem njih ostvariti". Odatle moralno i fizičko ekonomsko propadanje gospodarstva SADa kao i morala naše nacije nakon razdoblja od 1968. – 1972., odražava se u pribjegavanju ozakonjenog i drugog hazarda kao zamjene za stvarne, staromodne načine ostvarivanja privatnih i javnih zarada.

druge siromašnim i jadnim, nečemu nalik na "zelene čovječuljke" gospodareći hirovito čarobnim moćima ispod parketa svemira. Pa onda upravo ti čudesni stvorovi i njihovo bacanje prevarantske kocke ili sličnih sprava po Mandevilleu i sličnim, određuju sudbine ljudi i nacija, a ne proizvodnja bogatstva korisnog dobrobiti društva po glavi i po četvornom kilometru. Odatle proizlazi moralna pokvarenost predstavljena kao ekonomija bestidnim primjerima koje servira American Enterprise Institute i Društvo Mont Pelerin.

Stvarni Američki sustav političke ekonomije zasniva se na mislima tipičnim za razdoblje prije 1688., i praksi Massachusetts Bay kolonije u izdavanju doznaka [američki → *scrip*][†]. Povratak na tu praksu pravih načelnih pristupa zahtijevao je Cotton Mather, toga se držao Benjamin Franklin u izdavanju kredita što se vidi u njegovom djelu iz 1729., **A Modest Inquiry into The Nature of Paper Currency** [Skromni uvid u prirodu i nuždu papirnatog novca]. Ova tradicija u svom razvitku unutar engleskih kolonija Sjeverne Amerike bila je ugrađena kao osnovni propis, osnovno obilježje Saveznog ustava SADA, odražavajući našu ustavnu privrženost nedopuštanja privatnim financijskim ustanovama, domaćim ili stranim, da imaju moć nad našom saveznom vladom naročito u stvarima koje se odnose na javne kredite i puštanje nacionalnog novca u optjecaj.

Nasuprot uobičajene ludosti nacija Europe, među ostalim, i njihovom dopuštanju privatnim interesima utjelovljenim u takozvanim "nezavisnim središnjim bankama" da vrše kontrolu nad suverenom moći vlade, mi ljubomorno branimo moć vlade glede nacionalnih kredita i nacionalne monete protiv svakog pokušaja prekomjernog posizanja stranih vlada i privatnih sila kao na primjer

[†] doznake, koje su tvrtke davale svojim zaposlenicima (naročito u rudarstvu), kojima su mogli plaćati obroke u kantini i slično. To je bila neka vrsta kredita.

takozvanih "sustava neovisnih banaka" koji su bili uobičajena smrtonosna boljka među narodima Europe.

Isto tako, unutar granica određenih načelom nacionalnog suvereniteta nema nikakvog sredstva kojim bi slobodni optjecaj bilo koje valute ili tome slično mogao biti kompetentan mehanizam u predviđanju relativne vrijednosti kupljenog artikla ili ulaganja u javno ili privatno poduzetništvo kroz nekoliko ili više godina unaprijed. Ne postoji, ukratko, nikakva prirodna podudarnost između slobodnog optjecaja novca i relativne fizičke vrijednosti unutar nacionalnog gospodarstva ili između gospodarstava.

Dapače, u odgovornost vlade, kao i drugih nabavljača ili ulagača, spada predviđanje relativne vrijednosti nekog ulaganja, robe ili obavljanja stanovitog posla srednjeročno ili kratkoročno. Te vrste vladinih razumnih procjena moraju počivati na pretpostavci predvidljive evolucije smišljenih planova razvoja društva i njegovog gospodarstva u srednjeročnoj i dugoročnoj budućnosti. Pravovaljanost takvih srednjeročnih i dugoročnih odluka ovisi o sustavima dogovora, privatnih i javnih.

Uzevši to kao pozadinu možemo preskočiti neke povezujuće točke i ići izravno na relevantnu građu o načinu na koji su savezne regulatorne i srodne mjera koje je, najistaknutije, ustanovilo Predsjedništvo Franklina Roosevelta, prišle stvarnosti, o načinu na koji je kroz zadnjih 35 godina upropaštavanje sustava takozvanih "protekcioniistički mjera" otjeralo u stečaj ono što je bilo do kraja razdoblja od 1961. – 1968. najmoćnije gospodarstvo koje je svijet ikad poznavao, SAD, čak i tada gdje je prevladavao sustav regulatornih zaštitnih mjera gospodarstva kojeg je FDR uspostavio.

Postojala su tri iznimna vida načina na koji je deregulacija praktički uništila stabilnost gospodarstva SADA danas:

- 1.) Nixonovo korištenje uletanja u bolest "Friedmanizma"[†] kao prolog u upropaštavanje svjetskog monetarno-financijskog sustava razbijanjem Bretton Woods sustava.
- 2.) Masivna deregulacija vođena tijekom Carterove vlade 1977. – 1981.
- 3.) Luđačko tulumarenje poslije listopada 1987. (omamljivanje "financijskim derivatima") koje je orkestrirao Alan Greenspan, predsjednik Savezne pričuve, i,
- 4.) Čisto ekonomsko financijsko ludilo vlade Busha i Cheneyja.

To nisu jedini važni faktori, no oni su bili najodsudnije velike omaške politike SADA u razdoblju od 1968. – 2006., do danas.

Pod svakim nastavkom u smjeru koji naginje pokazivanju ovakovih svojstava iz razdoblja 1968. – 2006., SAD su osuđene ne samo na novu svjetsku depresiju u smislu "depresije" kako su je shvaćali u Europi i Americi u razdoblju od 1930. – 1939. nego još zlokobniji oblik opće krize sloma sadašnjeg svjetskog ekonomsko-financijskog sustava. No postoje alternative. Osnovno pitanje je potreba staviti bankarski sustav SADu u stečaj, sustav Savezne pričuve u stečaj pod stečajnom upravom Savezne vlade SADA. Većina papirologije uključujući i procjenu vrijednosti sadašnjih hipoteka na nekretnine, obveze financijskih derivata općenito, i tako dalje, mora se podvrgnuti drastičnom eskontiranju, ili jednostavno baciti u koš za smeće kao što to financijski derivati i zaslužuju. No to znači da Savezna vlada SADA mora intervenirati i nezatvoriti vrata banaka, podržati njihovu funkcionalnu ulogu održavanja trenutnih razina fizičko-ekonomske podrške razinama zaposlenja, proizvodnje i neophodnih usluga, istovremeno služeći kao kanal dugoročnih saveznih kredita po jednostavnoj kamatnoj stopi od 2% ili niže, nužnih za stabilizaciju teško pogođenih bankarskih institucija a isto i za promicanje porasta zaposlenja i prinosa

nacionalnih i regionalnih razina iznad praga rentabiliteta.

Sadašnji prijeko potrebni povrat prema takvoj vrsti mjera mora se poklopiti s ponovnim uvođenjem saveznih regulatornih mjera nastalih u vrijeme obnove iz duboke depresije nacionalnog gospodarstva nastale pod vladama Coolidgea i Hoovera u razdoblju od 1933. – 1945.

To nije "socijalizam", suprotno nesmotrenim brbljarijama nekih. Uistinu, zdravi ekonomski konzervativci iz razdoblja od 1950. – 1959. zvali bi to povratak na politiku "poštenog trgovanja" kao bijeg od sifilitičkih posljedica zadnjih desetljeća bludničenja s uličarkama politike "slobodnog trgovanja".

Takva promjena politike ovisi o izgradnji dugoročne fiskalne stabilnosti u sustavu kao cjelini. Takav sustav znači napraviti raspored toka kredita i otplata. Taj raspored ovisi o provedivom rasporedu fizičkih ulaganja i tako dalje. Planiranje i razvoj takvog dugoročnog sustava ulaganja u porast fizičkog prinosa i produktivnosti po glavi i po četvornom kilometru, širom planeta, traži stavljanje prvenstvenog značaja na fizičke vrijednosti i fizičke proizvodne procese i na razradu monetarne, financijske i porezne politike u skladu s ugovorima koji pokrivaju potrebe dugoročne pretvorbe dodijeljenih kredita u kapital za ulaganje u ostvarljiv sustav usmjeren u fizičko produktivna ulaganja u osnovnu gospodarsku infrastrukturu i privatnu proizvodnju.

U sadašnjim prilikama doć će ili do globalne gospodarske obnove putem nove kvalitete suradnje ili ne će biti globalne obnove ni za koga ni u jednom dijelu svijeta u cjelini. Osovina jedine moguće takve obnove bit će velike, nagle reforme SADA koje će odbaciti sve sadašnje i nedavne pravce u svojoj politici i životu u korist suradnje s euroazijskim kompleksom dugoročnog razvoja s Berlinom kao središtem a osnovicom oko Rusije, uključujući u tom pothvatu dugoročni razvoj Azije u cjelini. Takva obnova,

[†] prema neslavnom američkom ekonomisti Miltonu Friedmanu

služeći se revitalizacijom Berlina kao industrijskog i globalnog središta zračnog i željezničkog prijevoza, mjerit će se jedinicom ulagačkih paketa s rokom dospjeća, za dugoročni kredit na osnovu ugovora, od 25 i 50 godina za glavne infrastrukturne i agroindustrijske programe.

Sličan aranžman potreban je i za odnose SADA s drugim državama obiju Amerika, dok će eurozijski i američki blok, iz uzajamnog interesa i brige, poduzeti spašavanje subsaharske Afrike u cjelini.

Kapital, koji će se pribaviti u obliku dugoročnog kredita, pod novo stvorenim globalnim monetarnim sustavom čvrstog valutnog tečaja, bit će potreban za usklađivanje te velike gomile dugoročnih

kredita niskih kamatnih stopa. Omjere vrijednosti širom svijeta, dosljedno tome, određivat će u većini čista masa kombinacija dugoročnih ulagačkih kredita svih država sa svakom. Model vladanjem gospodarskih odnosa između regija i njihovih sastojnih suverenih država nacija bit će uspješni model reformi SADA i njihovih međunarodnih monetarnih i trgovinskih odnosa s tada prijateljskim zemljama.

Postojat će suradnja najvećih razmjera u povijesti do danas, ali kao što je stanoviti američki pjesnik napisao: dobre ograde čine dobre susjede. U tom poduhvatu, ograde su mjere gospodarske suradnje koja počiva na fizičkoj ekonomiji prvo a novcu drugo.